

"CRED CĂ JOC UN ROL AL DESTINULUI MEU"

VALENTIN VOICILĂ (actor, 32 ani)

PREȘEDINTELE C.P.U.N.
AL JUDEȚULUI ARAD

— Dacă pe scenă, ca actor, ai ocazia să creezi personaje care trebuie să semene cu oamenii obișnuiți, deci ai de-a face cu „teatru ca lume”, în funcția aceasta trăiești „lumea ca teatru”, întâlnind numeroși indivizi care se străduiesc să joace „roluri” pe scena vieții.

— Aici încerc să uit că sint actor. Dacă mi-aduc aminte de asta, mi se face un dor cumplit de teatru și mă mistuie cumplit pentru că n-am timp să fug pe scenă. Aici încerc să mă comport ca un civil oarecare. Mă gândesc adesea la minunatul meu profesor Amza Pellea. Ne spunea adesea: „Sufletul unui actor trebuie să fie deschis, să palpate în văzul tuturor, să nu prindă coajă. Să vă dezghiocați sufletul pentru oameni.”

— **Iată-te într-un rol foarte dificil pe scena vieții. Fără îndoială că e mai greu decît pe scenă unde ai un text memorat, din timp, un regizor care-ți indică sensul evoluției personajului și chiar un suflor la nevoie.**

— Cred că joc un rol al destinului meu. La capătul drumului întrezăresc o lumină. Spre ea mă îndrept, chiar dacă nu-i deloc ușor. Mă confrunt cu probleme de economie, industrie, agricultură, transport, comerț și multe altele. Nu vreau să par patetic sau demagogic dar mă gîndesc în permanență cum pot fi de folos țării și dacă eu dau destul față de ce-mi dă ea.

— **Dacă poți să evoci cîte ceva despre „zilele fierbinți” din decembrie de la Arad. Cum ai ajuns în miezul revoluției? Am aflat că ai stat pe baricade 48 de ore.**

— M-au impresionat foarte tare veștile despre împușcarea copiilor la Timișoara. În noaptea de 20 spre 21 decembrie m-am hotărît: „Dacă la Arad va fi ceva, voi ieși pe stradă și voi cădea eu în fața primului copil în care se va trage. Eram decis să fac în așa fel încît fetița mea să nu trăiască astfel de clipe. Chiar în 21 decembrie, fetița împlinea un an și zece luni. Mi-era rușine de mine, dacă nu luam atitudi-

ne. Cînd am ieșit dimineața în stradă, masele de oameni demonstau. Vreau să menționez că Aradul a fost al doilea oraș, după Timișoara, în care s-a demonstrat împotriva dictaturii. Forțele de ordine erau numeroase și echilibrul ni se părea destul de fragil. Dintr-un moment în altul se putea dezlănțui o confruntare dură. Am trecut la organizarea maselor de demonstrații lansînd cuvîntul de ordine „fără violență”, ceea ce am și scris cu ruj de buze pe eșarfe provenite din fișii de tricouri, fulare, cearceafuri și chiar scutece aduse de la maternitate. „Jos Ceaușescu”, „Vrem libertate”, „Nu plecăm”, „Fără violență” etc. erau și pe buzele celor ce manifestau și pe lozincile ce le purtau. Am format un comitet de acțiune al revoluției, cu ajutorul căruia să putem stăpîni minia maselor. Am făcut cordon de ordine ca nimeni să nu se dedea la acte de violență. La noi nu s-a spart nici o vitrină, nu s-a aruncat cu pietre împotriva militarilor. Am dus tratative cu armata și am obținut promisiunea comandamentului lor că nu se va recurge la arme dacă nu-s atacați. Am discutat cu conducerea de-atunci a județului. În 21, cînd dictatorul vorbea la București, la noi era grevă generală și demonstrația în toți. Comitetul de acțiune m-a rugat să transmit maselor ceea ce discutăm cu cei de la județ și de la armată. La început m-au ridicat pe brațe și am vorbit cît mă ținea vocea. Apoi mi-au adus o scară de zugrav și urcat pe ea, cu o pilnie la gură, dominam o bună parte din demonstrații. Noaptea aveam de-acum un podium și o stație de amplificare. De altfel și vocea începuse să mă lase. Răgușisem cumplit. Abia mai vorbeam. Dar, în puterea nopții cînd am spus la microfon „Tatăl nostru” și cîteva zeci de mii de oameni repetau în genunchi, după mine, am avut niște clipe de înălțare sufletească absolut unice. Subliniez că sint foarte credincios. În dimineața zilei de 22 am chemat un sobor de preoți de la episcopie și în jurul orei 9 s-a făcut o slujbă religioasă în spațiul liber dintre manifestații și armată. Am remarcat că soldații nu mai aveau baionete și încărcătoare. De altfel, oastea țării a pactizat cu noi înaintea Bucureștiului. Treptat, masele ajunseseră la poarta sediului județean și aproape că nu-mi dau seama cum am ajuns în scaunul acesta în care mă vedeți acum. Oamenii căpătaseră încredere în mine. Masele mi-au cerut să ocup acest scaun. Mi s-a părut normal să răspund încrederii lor. Sint președinte al CPUN județean, ca rezultat al acestei revoluții. Nu am visat și nici nu mi-am dorit acest lucru. Nu-s ahtiat după putere, așa cum sint destul de mulți din CPUN. Sint unii care, orbiți de lupta pentru putere, nu prea au timp să se gîndească la binele țării. Eu nu am nevoie de putere. Puterea mea e pe scenă.

— **Și totuși exerciți puterea într-un județ care depășește o jumătate de milion de locuitori. Cum te descurci în noianul de probleme și situații inedite?**

— Mă sfătuiesc cu niște specialiști deosebit de competenți din diferite domenii de activitate. La ceea ce mă pricep mai bine, cum e cultura, arta, învățămîntul mă implic fără prea mulți consilieri. De exemplu, acum urmăresc cu perseverență înființarea unui centru universitar arădean. Vrem să readucem aici facultatea de medicină veterinară, care a mai funcționat la noi, apoi să dezvoltăm învățămîntul superior în toate specialitățile al căror profil se regăsește în economia județului nostru și a celor limitrofe: chimie alimentară, material rulant, pomicultură-viticultură, marketing. Apoi mai vrem o facultate de drept, una de arte plastice și un institut teologic. Vrem să se numească „Universitatea Vasile Goldiș”. Pînă la alegeri vreau să obținem toate aprobările. Să rămînă ceva de pe urma „provizoratului” meu!

— **Chiar voiam să întreb: ce ai de gînd la alegerile din 20 mai?**

— La data aceasta (începutul lunii aprilie), nu-s hotărît ce să fac. Sint într-o mare dilemă. Dacă aș candida și aș fi ales, ar însemna să renunț pentru cîteva ani la scenă și asta ar fi cumplit. Dacă nu candidez înseamnă că-n locul meu vine altcineva care, în lupta pentru putere, poate uita de binele țării. În focul revoluției au intrat mulți neaveniți printre noi. Cînd am început să facem selecție, ne-am dat seama că s-au infiltrat și oameni a căror moralitate era dubioasă. Pînă apare convorbirea noastră va fi luată și hotărîrea mea. Sint mulți care-mi cer să particip. Îmi fixeaz termen de pe o zi pe alta: „Particip, nu particip!”...

Discuția a fost iscată și consemnată de Em. Enghel

(aprilie 1990)

